

‘Zoek naar mooie verhalen’

Hoe kunnen kleine musea overleven in een tijd van snelle technologische ontwikkelingen?

De Heemkunde Vereniging Roerstreek zocht gisteren op een jubileumsymposium in Posterholt naar antwoorden.

POSTERHOLT
DOOR JOS BOUTEN

Joop de Jong van de Universiteit Maastricht had gisteren goed nieuws op het symposium van de 50-jarige Heemkundevereniging Roerstreek: de jeugd heeft belangstelling voor ons cultureel erfgoed. Althans, dat blijkt uit vers onderzoek van de Universiteit Maastricht dat binnenkort openbaar wordt. Volgens dat onderzoek gaan Maastrichtse twaalfjarigen (groep 8 van de basisschool) best vaak naar een museum of mooi gebouw zoals een kasteel. Ook een stadswandeling is populair. In dit soort dingen hebben ze veel meer interesse dan in beeldende kunst, de

Basisschool De Mussenberg in Horn heeft een tijdelijke tentoonstelling ingericht. FOTO JEROEN KUIT

bibliotheek en de ‘hogere kunsten’. Echter, de jeugd zit de hele dag op internet of sociale media, maar niet om cultuur te snuiven. Ze kijken naar films, luisteren naar muziek of gamen. Nog geen 13 procent van de twaalfjarige Maastrichtenaars gebruikt internet, aldus De Jong, voor culturele doeleinden. En dat is slecht nieuws voor de plaatselijke en regionale erfgoed-

musea. Want digitalisering wordt gezien als een serieuze mogelijkheid om meer mensen, vooral jongeren, te trekken. Dat blijkt alleen te lukken bij mensen van middelbare leeftijd. Wie trendwatcher Sander Duivestein tijdens het symposium beluistert, beseft dat veel musea, vooral de kleinere, lichtjaren achterlopen. Wie de beelden van Duivestein aan-

schouwt van de robot die in een keuken honderd recepten kan klaarmaken, moet concluderen dat het heemkundemuseum als fenomeen wellicht in het museum thuishoort. Duivestein: „Er is sprake van digitaal darwinisme; verander of verdwijn. Ben niet bang voor nieuwe technologie, bied geen weerstand, kijk naar wat technologie kan bieden. De musea zijn

nog niet te laat, bouw zelf iets.” Alex Peeters van het Roerstreekmuseum schetst aan het begin van het symposium het probleem: het gebrek aan bezoekers. Het wetenschappelijk zeer verantwoorde heemkundemuseum aan de voet van de prachtige basiliek in Sint Odiliënberg trekt nog geen duizend bezoekers meer per jaar. Dat heeft ook gevolgen voor de ‘bedrijfsvoering’ van een museum.

„Vrijwilligers hebben geen zin om een hele zondag in het museum te zitten voor drie, vier of vijf bezoekers op zo’n dat”, vertelt Alex Peeters.

Boeiende verhalen, die kunnen het museum redden, is de strekking van het verhaal van Agnes Vugts, oud-museumconsulent in Limburg. „Wat zijn de sterke verhalen die de collectie kunnen dragen?” Dat lijkt echter onbegonnen werk. Er is de afgelopen jaren zoveel troep verzameld door musea dat het schier onmogelijk is een keuze te maken. Wat bewaar je omdat er mogelijk een mooi verhaal in zit en wat gooi je weg? Bij basisschool De Mussenberg in Horn doen ze daar niet moeilijk over. Om kinderen vertrouwd te maken met het museum, is er een speelgoedtentoonstelling ingericht op school. Over twee weken is die alweer weg. Een gruwel voor Vugts: „Om alle toekomstige verhalen mogelijk te maken, moet je een collectie behouden.”